

SIRDSPRIEKS

Maijas avīzīte

Nr. 50.

2021. gada februāris, Mazsalaca

IZJŪTI SEVI KĀ MŪŽĪBU UN MOSTIES JAU ŠAJĀ MIRKLĪ!

Šodien svinēsim svētkus!!! ☺

Paņemsim līdzi labu garastāvokli, zinātkāri, dalīšanās prieku un visu citu, ko vēlamies, lai mūsu satikšanās nu jau 50.-to reizi būtu patīkama un noderīga!

Jā, pagājuši jau mazliet vairāk kā četri gadi, kopš dienasgaismu ieraudzīja pirmais SIRDSPRIEKA numuriņš... Man vajadzēja spert šo pirmo soli, lai tas notiktu. Visu savu darba mūžu nostrādājusi bibliotēkā un daudzus gadus vadīdama dažādus pasākumus un pulciņus, sarunādamās ar apmeklētājiem, biju pieradusi dalīties ar rakstīto gan grāmatu, gan dzejas rindu, gan dažādu interesantu rakstu veidā. Ar laiku radās zināšana, ko kuram piedāvāt. Nodzīvojusi mājās pelnītā atpūtā gadu, sapratu, ka man pietrūkst šī dalīšanās, jo turpināju interesēties par Ceļu pie Sevis...

Tā radās doma par avīzīti, jo biju jau iepriekš ko līdzīgu radījusi bibliotēkā un veidojusi mazliet vairāk kā 11 gadus...

Radot SIRDSPRIEKU es jūtos vismaz mazliet noderīga ar kādu Gaismas stariņu tiem, kam tas vajadzīgs. Arī pati iedvesmojos no ievietoto autoru darbiem. Protams, ne visu atrasto es varu šeit publicēt, bet ļaujos katru reizi plūsmai, kas mani vairāk uzrunā avīzītes tapšanas brīdī... Fragmentiem no garākiem tekstiem vai video pievienoju saites, kur katrs pats var doties, ja radusies vēlēšanās.

Esmu pateicīga visiem lasītājiem, jo īpaši tiem, kuri uzraksta vai pasaka kādu labu vārdu par avīzīti. Tas ļoti palīdz un iedvesmo.

Apgūsīm zināšanas un turpināsim Savu Ceļu!

Paldies, ka esi!

Ar mīlestību – **Maija**

+

atpakaļceļa nav – atpakaļceļš ir mirāža
vienkārši izdomājums
jo mirklī kad pagriežos ceļā ko pirms brītiņa gāju –
tomēr es nevis atpakaļgaitā bet atkal uz priekšu
un matos man spēlējas citādi vēji skatiens pamana
citādas krāsas sirdī dimd līdz tam neizjuts
nemiers
un ne tuvu tā paša – cita iemesla pēc
mirdz asaras skropstās un
atpakaļceļa nav –
atpakaļceļš ir mirāža vienkārši izdomājums
kad izvēlos vēlreiz iet ceļu ko ejot
reiz manī ārdījās vēji
bet tagad virs plakstiem mierīga līdzena gaisma –
mierīga līdzena gaisma virs plakstiem
un vējš
kas pūta pirms tam
ir vienkārši nostājis

Maija Laukmane

MIRKLIS MŪŽĪBAS.

Šis mirklis, šī diena, šis gads un šī dzīve ir labākais, kas ar mums katru var notikt, jo vienā mazā mazītiņā mirklī paslēpta visa mūžība, kam nav ne sākuma, ne beigu. Nevienam nekad nav izdevies notvert, kur beidzas viens un sākas otrs mirklis. Laiks, kurā mēs skaitām sekundes, minūtes un stundas, kalendārs, kurā fiksējam dienas, mēnešus un gadus, ir tikai šķietamība. Laiku nav iespējams fiksēt, jo tam nav virzība. Nav iespējams kaut ko sasteigt vai nokavēt. Nav iespējams kaut ko nepaspēt. Šis mirklis ir atvērts visam. Tas ir pilnīgs savā būtībā. Te ir vieta visam. Nekas nav nepareizs vai kļūdains. Nekas nav lieks un nevēlams. Tajā ir viss, ko mēs uzskatām par pagātņi, tagadni vai nākotni. Tas viss saplūst bezgalīgā mūžībā bez sākuma un gala. Mēs katrs savā būtībā esam šī dziļā, mierpilnā un absolūtā mūžība, lai arī fiziskajā pasaulē esam sevi ierobežojuši laika jēdzienā un mums šķiet, ka dzīve slīd ārā no mūsu rokām, un nespējam to paturēt sev. Ārējā pasaule ir sapnis, kuram agri vai vēlu būs jābeidzas, lai cik salds vai murgu pārņemts tas nebūtu. Mūžības kontekstā tā ir atmošanās no ilūzijas. Izjūti sevi kā mūžību un mosties jau šajā mirklī!

Kaspars Zlidnis

ES NEVARU BŪT PERFEKTS. BET ES VARU BŪT PERFEKTS ES.

Tē, kur šobrīd stāvu, es esmu viens.

Man nav neviena atskaites punkta, ar ko salīdzināties. Un tā ir dīvaina sajūta, kad es nevaru nospoguļot savas sajūtas ar kādu, kurš ir gājis šo ceļu. Iespējams, tādu ir tūkstoši, bet, tad sanāk, es neesmu uzdūries vēl nevienam, kurš būtu spējis tā precīzi ietērt savu pieredzi vārdos. Šobrīd ir trīs naktī, un es pieskrēju pie datora, lai mēģināt vismaz par procentu verbalizēt to atklāsmi, kas savēl kopā manu ceļu. Visu šo laiku esmu sevi vērojis, un man ir licies, ka es arvien attālinos no tās sevis versijas, kurai pēc maniem sākotnējiem uzskatiem es šajā nonullēšanās procesā tuvošos. Man likās, ka šajā procesā es kļūšu par X, bet beigās es esmu kaut kāds Ž. Tas X bija mans kaut kāds iedomātais, grāmatās salasītais, Youtube linkos saklausītais perfektais tēls, uz kuru man likās, man ir jāvirzās. Esmu tik ilgi praktizējis godīgumu, un bijis maksimāli patiess pret sevi un citiem, ka dažkārt man ir licies, ka sevi nepazīstu, ka tās izpausmes nešķiet estētiskas, perfekti apzinātas. Bet, ja man ir nenormāls draivs, ja es ceļos katru dienu ar lielāko prieku un eju darīt sevi visos līmeņos, tad jau tas esmu es.

Es nevaru būt perfekts, bet es varu būt perfekts es.

Un vēlreiz, tur ar vienu reizi nepietiek.

Es nevaru būt perfekts, bet es varu būt perfekts es.

Es nevaru būt perfekts, bet es varu būt perfekts es.

Es nevaru būt perfekts, bet es varu būt perfekts es.

Es nevaru būt perfekts, bet es varu būt perfekts es.

Blāviens, un cik daudzi uzķeras uz šo triku? No sērijas, *tev ir jābūt šādam, nē, tev ir jābūt tādam...* Cilvēki skraida no semināra uz semināru, no viena guru pie otra, meklējot kādu, kurš pateiks, kādiem viņiem jābūt.

Tev jāatrod sevi pašu un jāiepazīstas ar sevi no jauna. Jā, varbūt šis "Tu" nebūsi tāds, kā bija sākotnēji iecerēts, bet sniedz viņam roku. Tagad jūs būsi labākie draugi, bet pasaule pie tā pieradīs.

Raimonds Platacis

<https://00000000.lv/>

"Pasaki, kas ir tavi draugi un es pateikšu, kas esi tu pats". Tāds un līdzīgi izteicieni skan manā galvā, starp darbiem noritinot pa kārtējo lenti un skatoties kā cilvēki sašķēlas arvien sīkākās un arvien naidīgākās nometnēs. **** Jā, stress pieaug un dara savu. Un tomēr. **** Man ir maz, ļoti maz īstu, tuvu draugu. Tā vienmēr ir bijis un man tā ir labi. **** Un pavisam nesen, pēc dziļākām sarunām ar tuviem draugiem, es pieņēmu jaunu, līdz šim nepazīstamu sajūtu un arī lēmumu. Necepties, nemēģināt novērtēt un vismazāk - ietekmēt to - kā otrs redz jebkuru no šobrīd sakāpinātajiem jautājumiem. **** Izvēloties naidoties un nostāties vienā vai otrā "frontes" pusē, ir risks palikt visgudram, bet vienam. Un saķert kaut ko no psihosomātikas. **** Mēs nekad par visu nedomāsim vienādi. Arī ar vistuvākajiem nē. **** Mums ir izvēle palikt Mīlestības pusē ar tiem, kurus negribam pazaudēt - arī tad, ja putas pa virsu skalojas dažādās nokrāsās. Ja dzelme un gultne joprojām vieno.

Tija Kazāka

Notikumu tik daudz, informācijas vēl vairāk. Satraukums, neziņa, spriedze. Laiku pa laikam prātā jautājumi: "Kas, pie velna, notiek?! Kad tas viss beigsies?!" Atbildes nav, ir tikai informācija ar visādiem "iespējams, tā...iespējams šitā ...". Kaut kāds varētu pateikt kaut ko konkrētāku! Nav. Neviena nav. Te rodas apjukums - kā dzīvot tālāk? Te dažas idejas. Sākumam, atspērienam... Svarīgi, jo haoss vēl kādu laiku turpināsies, pieaugošā intensitātē.

Aurika

[Haoss un apjukums - tā gadās - YouTube](#)

Es atkal domāju par to

Ka dzīve šī
Kā kaleidoskops ir
Tik viena kustība
Tik viena doma
Un atkal viss ir savādāk
Ik mirklis piepildīts
Tik pabeigts un tik tukšs
Re - atkal jauna kustība
Re - atkal jauna doma
Un viss jau izskatās
Pavisam savādāk
Tik perfekts savā vienreizībā
Un tik bezjēdzīgs...
Drīz atkal jauns nāk pagrieziens

Marika Vishnjevskā

Kā reiz teica viens čuvaks...

Dzīves prieks pie tevis nāk neplānoti. Tāpēc nevajag tik daudz plānot. Ļauj lai dzīve un mirkļa iedvesma piepilda šīs dienas un rod tevī prieka sajūtu ik mirkli pieredzot kā ko jaunu un negaidītu!

Matīss Barkovskis

Raksti arī savas pārdomas, radošos darbiņus un ierosmes līdz katra mēneša **25.datumam** uz e-pastu: reinvaldemaija@gmail.com
www.draugiem.lv ; www.facebook.lv

Ar mīlestību, pateicību un prieku fotografēja, rakstīto savāca un šo radīja – **Maija Reinvalde**